

Po njegovi smrti našli so v miznici pri vrhu staro, večkrat rabljeno pisno knjižico. Bil je to »catalogus benefactorum,« — zapisnik vseh dobrotnikov in vseh tudi najmanjših dobrot, ki jih je kdaj sprejel.

Ta zapisnik je bil pričel že v svojem dvanajstem letu in ga je nadaljeval do svoje smrti ter ga skrbno hranil v mizi, na kateri je navadno pisal.

Pisal pa si je ta zapisnik zlasti zaradi tega, da bi se vseh svojih dobrotnikov pri sv. maši in v molitvah vedno hvaležno spominjal, ter tako po svoji moči poplačeval prejete darove.

Kako veličasten spominek si je s tem postavil!!

Dobro vem, da je na Slovenskem silno veliko dobrotnikov, ki velikodušno podpirajo revne dijake; koliko pa je dijakov, ki bi si jih zapisovali, ter se jih v poznejših letih hvaležno in pobožno spominjali?! O malo malo je hvaležnosti na svetu!

Otroci, zdaj veste, kaj si imate najprej zapisati. Zapisujte si imena svojih dobrotnikov in številke dobrot, ki jih dan na dan sprejemate. Pa, če se vam preveč zdi, vse to na papir zapisovati, bom zadovoljen, če si le prav globoko v hvaležno srce zapišete.

Otročja molitev.

Mala koča je stala takrat na tistem kraji, koder dela naša reka majhen ovinek proti jugu. Po skromni brvi se je prišlo čez široko strugo na to stran, koder se vije osamelata bela cesta. Ob ti pa stoji priprosto zidano znamenje Matere božje. V zidni dolbini za drobnim omrežjem stoji devica Marija z Jezuskom v naročji. Z materino ljubeznivostjo ga pritiska na svoje žareče lice. Dete pa objema z desnico njen vrat, levico pa nudi pobožnemu potniku, ki se mudí pred tem znamenjem. Pred dolbino pa je mal klečnik, koder poklekajo Marijini čestilci.

Lastnik tiste koče je bil drvar. Smereke in mecesne je hodil sekati grajskim v gore, ki mejé podolgovato do-

linico. Doma je gospodinjala žena in oskrbovala tri male otroke. Dva pa sta že služila za pastirja.

Trdo so bili prisluženi novci, katere je dobival kočar — kakor so mu navadno rekli — in toliko da je preživil sebe in družino. Ubožno in skromno je bilo življenje teh ljudi, a vendar so bili zadovoljni kakor malokdo. Časih sta poslala najstarejša otroka tudi že kako belico domov in vsak si je še vedel in znal prihraniti kak drobiž, če bi šlo že ravno časih kaj za kožo.

Res zadovoljno in pobožno je živela kočarjeva družina! Kolikokrat je klečala pobožna žena z otroci tam onkraj ceste pred Materjo božjo in jo prosila za časno in večno srečo! In kako so znali otroci moliti! Kolikokrat so prišli kar sami čez brv k znamenju in molili za zdravje atino in mamino! Mati so jih sicer svarili, da nikar ne hodite sami čez brv, a kdo more vedno na-nje paziti! Saj jih je vodila vselej nevidna roka krilatega angeljčka, ki nikdar ne zapusti malih, ako se mu priporočajo. In kočarjevi otroci so se znali tako lepo priporočiti vsako jutro in vsak večer angelju varuhu, da jih je bilo res veselje poslušati. In kako jim je stalo vsako delo k rokam! Česar so se poprijeli, vse se jim je prav izteklo, kar so ukrenili, vse jim je šlo po volji. Tako Bog že na zemlji otroke blagoslavlja!

Tisti čas pa se je jela seliti tudi med naše ljudi tista žgana pijača iz špirta. Na. enkrat so se je poprijeli ljudje, vzlasti možakarji, in kočarjeva hišica je tudi zvedela zanj. Mati in otroci ga seveda niso pili, a oče?!....

Žalostne ure jim je prinašalo to žganje! Oče so ga radi pili in prišli so večkrat iz vode namesto čez vodo po brvi. Prošnjâ je bilo obilno, solzâ še več, a oče so še vedno hujše pili. Tudi novcev niso prinesli vselej domov toliko, kolikor svoje dni. Za živež in obleko jih je bilo pa še zmerom toliko! Prošnjâ obilo, solzâ obilo, molitve obilo — a oče so bili še vedno isti oče.

Da niso bili otroci tako pohlevni, da niso bili mati tako potrpežljivi, koliko domačega prepira bi bilo nastalo! A tega je bilo le malo časih med materjo in očetom — kadar otrôk ni bilo domá....

Bilo je nekega dne v majniku. Dnevna svetloba se je že umikala in večerni mrak je razpenjal svoje mreže

po spomladanski prirodi. Tam pri znamenji ob cesti pa klečé trije otroci. Vsi trije povzdignejo svoje ročice proti Materi božji z Jezuskom v naročji. Nekak skrivnosten sij se jim bere na malih obrazih in priproste molitvice se jim sujejo iz nežnih ustec.

»O mamka Božja, pomagaj nam in mami naši! Lepo te prosimo, da nam varuješ našega ateja! Razsvetli jim um, da bodo zopet pridni in da nas ne bodo kregali.«

Tako je molila najstarejša deklica in vsi trije začno zopet moliti »zdravo Marijo« tako prisrčno, kakor je le otrokom mogoče.

Ko pa že ne vedó kaj moliti in prositi, vstanejo s klečnika in zapojó še na čast Jezusku, ki tako ljubko steguje svojo ročico proti malim otročajem.

»Ješček moj,
Bod' z menoj!
Ti pri men',
Jaz pri teb'«

In tako še ponavlja je odidejo počasi domov.

Tam izza debla košate smereke pa zrè za njimi mošk obraz. Bisernate solze se mu utrinjajo pod očmi in parkrat je že mahnil z rokavom po njih. Čudno to, saj moški ne prelivajo tako radi solzâ!

Ko pa zginejo otroci v hišico onkraj vode, stopi objokani mož izza smereke, hiti naravnost k znamenju in pade na klečnik ter se ihti tako mîlo kakor desetleten otrok. In še mu leté solze po velih licih — solze kesanja.

Ta mož je bil sam kočar.

Šel je z gore in bil ravno namenjen iti v grad po mesečno plačo. Ko pa ugleda pri znamenji svoje otroke, ki so molili za-nj s tako otroško zaupnostjo, ganilo ga je do solz in srca. Odločil se je v tistem trenutku, postati zopet stari drvar, kakor je bil nekda j.

Tisti večer ni šel v grad po plačilo. Doma pa so se veselili očetovega zgodnjega prihoda.

Od takrat kočarjev oče niso nikdar več pokusili žganja.

B.